

**№ 114
12 червня
2018**

Слава Ісусу Христу!
Слава на Вікі!

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

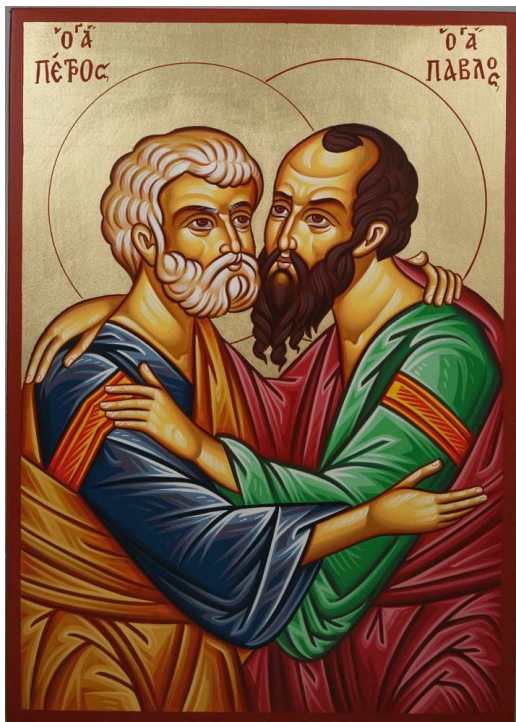

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

**Церковний листочок
святої Анни
St Anne's Newsletter**

Православне розуміння посту

Розуміння посту і відношення до нього в нашому суспільстві, яке декларує себе як християнське, є неоднозначним – від повного відкидання, до наділення його магічними властивостями. Багато з тих, хто називає себе християнами не приймають цієї древньої практики. Насамперед це стосується представників протестантських деномінацій.

Розуміння посту і відношення до нього в нашому суспільстві, яке декларує себе як християнське, є неоднозначним – від повного відкидання, до наділення його магічними властивостями. Багато з тих, хто називає себе християнами не приймають цієї древньої практики. Насамперед це стосується представників протестантських деномінацій. Вони мотивують свою відмову від дотримання посту небажанням нашкочити власному здоров'ю, проте причини цього неприйняття набагато глибші і криються в спотворенні сотеріології (вчення про спасіння).

Нажаль і в православному середовищі піст сприймається неоднозначно і розуміється часто неправильно. Для того щоб вирішити питання чи потрібен піст християнину і як саме дотримуватись посту, необхідно усвідомити суть цієї установи. Зробивши історичний екскурс, можемо помітити, що піст сучасник людства. Він був першою заповіддю людині і полягав у обмеженні вживання плодів пізнання добра і зла:

«І заповів Господь Бог людині, сказавши: від усякого дерева в саду ти будеш їсти, а від дерева пізнання добра зла не їж від нього, бо в той день, коли ти з'їси від нього, смертю помреш»(Бут. 2. 16-17).

Все було дозволено і людина не мала ні в чому потребу, обмеження було мінімальним. Саме це обмеження мало на меті виховання сили волі людини. Людина була створена за образом і подобою Божою і на відміну від решти творіння була наділена свободою волі, свободою обирати між добром і злом. Порушення заповіді відкрило двері злу, стражданню і смерті у світ всього творіння. Нестриманість, насамперед, позначилась і на стійкості людини, на її силі волі. Згрішивши одного разу людина стала слабшою і більш вразливою для зла. В підтвердження цих слів згадаймо власний досвід першого свідомого падіння в гріх. Зробити перший крок тяжко, навіть під впливом великої спокуси, здається Сам Бог через наше сумління оберігає нас від падіння, та якщо людина не знаходить в собі необхідної сили волі, вона падає. Згрішивши перший раз ми стаємо більше схильними до гріха і наступного разу падаємо під впливом

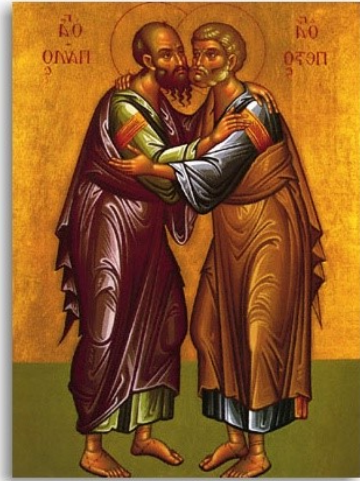
меншої спокуси. Подолавши докори сумління людина зникає до гріха, котрий починає панувати над свободою її волі. Гріх подібно інфекції робить нашу волю слабкою і викликає у нас схильність до зла, яке в свою чергу подібно отруті умиротворює людину не лише фізично, а насамперед духовно. Щоб звільнитися людині з такого стану необхідні дві умови – це **Божя благодать** «яка немичне лікує і те що втрачається поповнює» і **прояв доброї волі людини**. Бог простягає руку помочі кожній людині, але зробити крок на зустріч вдається не кожному, через слабкість власної волі. Силу волі людина повинна зміцнювати протягом всього життя і найперше в боротьбі з спокусами, які спричиняє ворог роду людського. Стримуючи в собі розвиток зла людина стримує власне тіління.

Саме **вихованню сили волі** і служить такий древній засіб як **піст**. Ми бачимо, що піст був важливим для людини ще до гріхопадіння, а після того, як зло заразило людину, він є просто життєво необхідним. Багато християн, можливо навіть на рівні підсвідомому, розуміють необхідність посту, проте не всі правильно його використовують, а іноді просто спотворюють його призначення. Призначення посту – полягає у відновленні людини, у лікуванні від зла, у вихованні доброї волі людини. Цей процес є не простим і вимагає певних зусиль від людини, насамперед широкого бажання змінитися. Деякі з християн нашоюхуючись на перешкоди власної слабкості не бажають зробити над собою зусилля й дотримуються посту поверхнево, проявляючи лукавство. В такому випадку піст, який повинен провадити людину до спасіння, стає приводом до загибелі. Щоб уникнути такої небезпеки, до посту слід підходити з щирістю і обережністю. Для людини непідготовленої здається немислимим дотриматися всіх вимог православної традиції посту, проте не слід лякатися, а закликати на допомогу Бога і власний життєвий досвід. Варто пригадати початок власного життя, коли для нас недосяжними були прості речі: ми не вмiли ходити, розмовляти, читати й писати й багато чого іншого, але людина здатна вчитися, це саме стосується й практики посту. Іншою поширеною небезпекою, яка спотворює суть посту є нерозуміння того, що піст є лікувальним засобом для людини і не може бути «жертвою Богу», як деякі неправильно розуміють. Бог не потребує від нас таких жертв, а через піст ми лише вдосконалюємося і наближаємось до Творця. Небезпека, від розуміння посту як «жертви», криється у розвитку марнославства. Людина, яка постить лише для того, щоб «догодити» Богу починає відчувати неправду і згубну «святість».

Сприймаючи **піст як лікувальний процес для душі і тіла**, християнин повинен визначитися з власними «хворобами», тому піст без покаяння є немислимим. Просте утримання від деяких видів їжі є дієтою і нічим іншим. Можливо така дієта і покращить стан тіла, але належного «оздоровлення» людині, не принесе. Майже всі тілесні хвороби людини є наслідком пристрастей, тобто хвороб «духовного» плану, тому оздоровлення людини слід починати саме з них. Пристрасті людини подібні до жаринок, які тліють в плоті і при створенні певних умов, особливо коли людина веде нестриманий спосіб життя, ці вогниці розгораються до величезних багать, які спопеляють людину з середини. Напевно кожна людина відчувала при хворобах, особливо простудних, жар в своєму тілі. Цей стан,

коли від підвищеної температури, все тіло стає слабким і розум перебуває ніби в тумані, подібний до стану людини котра палає пристрастю. Така людина не може тверезо мислити і повноцінно керувати своїми вчинками. Єдиний спосіб вгамувати пристрастний вогонь це стримувати себе. Як вогнище без хмизу поступово гасне, так і пристрасть без потакання їй вгасає.

Перебуваючи в полоні пристрастей людина часто схильна до самообману і не бажає визнавати свого «хворобливого» стану, тому лише усвідомлення власного стану, яке неможливе без сповіді, також бажання «вилікуватись», що є покаяттям, разом з постом, який є стриманням, допоможуть їй звільнитися від «хвороб» духовних і тілесних.

Під час посту Церква закликає своїх вірних найперше до стримання, проте одного стримання від гріховних проявів, для користі людини є замало. Стримуючи в собі гріховне, християнин повинен розвивати і збагачувати в собі почуття милосердя і любові до ближнього.

«Усяке роздратування, і лютість, і гнів, і крик, і лихослів'я з усякою злобою нехай будуть знищені у вас; а будьте один до одного добрими, милосердними, прощайте один одному, як і Бог у Христі простив вам.» (Еф. 4. 31-32)
– повчає нас апостол Павло.

Піст це той час коли ми повинні нарешті здійснити свої добрі наміри і вже не відкладати їх надалі, це час віддавання боргів духовних, боргів пошани батькам і рідним, боргів любові ближньому. Піст це час тяжкої праці над собою. Християнин повинен проаналізувати свої почуття, бажання і мрії, тому що пусті і гріховні мрії ведуть нас на шлях загибелі. Пригнічуючи свою плоть людина підносить свій дух, і кожне зусилля, кожна перемога над похотями наближає нас до Бога.

прот. Леонтій Никитенко

“We are all called to strive for perfection”

“We are all called to strive for perfection, and prayer and fasting are the best helpers in this work”

Priest Dimitry Shishkin, rector of the Church of the Protection of the Mother of God in village of Pochtovoe (Diocese of Simferopol and the Crimea):

—The main joy of the fast, strange as it sounds, consists in the possibility for our change and transformation. It is in the possibility to become something different; to comprehend, hear, and feel that other world that exists not somewhere on another planet but here and now—however it remains completely unseen and non-existent for those who do not seek it and do not try to retune themselves, so that they could enter this most bright and blessed world. And we must definitely all retune ourselves and change, because the fleshly life we are so used to, without which we can't imagine any other life, changes us and makes us so fleshly that it seems to us that this state and worldview is the only one possible and natural. Meanwhile this fleshly life is in fact absolutely unnatural, because God calls all us people to a special, supernatural life in His Kingdom. This is our goal, this is our calling, and it is the greatest human joy—the aim of all human strivings.

The problem is that we do not understand this or feel it clearly. And even if we know about this, then that knowledge gives nothing to our hearts and souls, because we with our fleshly lives deprive this knowledge of its main strength—living and direct experience of communion with God. Of course, everything is relative in this world, there are varying degrees of a person's nearness to God and varying measures of tasting His holy blessings, but we are all called to strive for perfection, and prayer and fasting are our best helpers in this work. The Lord Himself said that it is fasting and prayer that help us in a mystical way to change, be transformed, and begin to live in another way—an indescribably joyful, bright, and peaceful life here and now. Peaceful does not mean carefree and easy, but rather free of torment and a doubting heart that comes from sin, from the consequences of a sinful life, which torment and burden a person at times more than material hardships and disorder.

In this fortunate possibility to change and begin living a different life in accordance with the Lord is the main sense of fasting. We will seek this repentant change. And the Holy Church gives to us all the necessary means and "tools" for this. Only obey! Just obey, and that's all. Begin doing as thoroughly and piously as possible all that the Holy Church offers you in order to be with the Lord—and soon you will see what a saving, bright, and joyful (regardless of the flesh's complaints) path it is that the Church leads you on to a different, higher, glad and radiant life. This is precisely why the Lord took our sins upon Himself, why He suffered and died on the Cross, and then rose on the third day—so that we, believing in Him and following Him, might become participants in this holy and immortal life. What happiness, what joy there is in this—if only we could understand it! And after all we can, if we wish, make use of this blessed source of fasting and prayer, commanded us by the Lord.

Translation by OrthoChristian.com

Єрма вчить про великодушність і гнів

Єрма вчить про великодушність і гнів:

Будь великодушним і терпеливим, — сказав пастир, — і пануватимеш над всіма злими ділами і творитимеш тільки правду. Якщо будеш великодушний, то Дух Святий, Який в тобі перебуває, залишиться чистим і не потьмариться від якого-небудь злого духа, але, торжествуючи, розшириться і разом із сосудом, в якому перебуває, радісно служитиме Господу. Якщо ж приступить якийсь гнів, то Дух Святий, Який є в тобі, в той же час буде стиснений і

постарається віддалитись, бо пригнічується злим духом і ображається гнівом, і не має можливості служити Господу так, як бажає. Тому, коли обидва духи перебувають разом, людині буває погано. Так, якщо взяти трохи полину і покласти в посудину з медом, чи не весь мед зіпсується? І стільки меду пропадає від незначної кількості полину, втрачає солодкість і вже неприємний для свого власника, тому що стає гірким і непридатним для вживання. Сам бачиш: великодушність солодша за мед, і вона вгодна Богу, і Господь перебуває в ній, а гнів — гіркий і неугодний. Тому якщо до великодушності домішується гнів, то дух обурюється і неприємна Богу його молитва.

Книга Єрми «Пастир» // Мужі апостольські: збірка писань мужів апостольських у перекладі українською мовою. — К.: Видавничий відділ УПЦ КП, 2010. — С. 227.

Підготував архімандрит Лаврентій (Живчик)

A Story about Judging

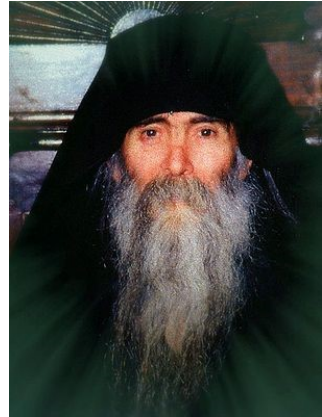
[Schemamonk Panaret of Philotheou](#)

My blessed spiritual guide from Kafsokalyvia, Fr. Nikodemos, told me the following story, borrowed from Athonite patristic manuscripts:

A certain Christian believer went to his spiritual guide for confession over the space of 15 years, and confided his human infirmities to him. One day, as was his custom, he went to visit his spiritual guide in order to make his confession. When he came to the house, this man opened the door and saw his confessor sinning with a woman. He quickly went out of the house, and as he was leaving, he said to himself, "Oh, woe is me! I have gone to confession to him for all these years! What should I do

now? What will happen to me now — will I perish? How can all those sins that he absolved me of be forgiven, when he himself is such a sinful person?" So this man reasoned, reeling under the weight of such a blow, and not knowing what he should do next.

As he was going back along the way, he became thirsty. Proceeding a little further, he stumbled upon a small, swiftly-flowing little brook with the purest, clearest water. He bent down and began to drink. He drank and drank, and even after he had satisfied his thirst he still wanted to drink this cool water. And, standing up, he thought: *"If here, downstream, the water is so pure, how pure it must be at the source!"* And with this thought he set off to find the spring where the brook began. And when he had found the source, what did he see there? To his horror, he saw that the water was flowing out from the muzzle of a dead dog — right from its mouth. Then, sighing from the depth of his soul, the man exclaimed, *"Woe is me who have gone astray, I have defiled myself and have drunk this contaminated water! Apparently I really am sinful and bad, that such misfortunes are happening to me!"*

Schema-Monk Panaret
of Philotheou

And then, when he was so upset, an Angel of the Lord appeared to him and said, *"O man, why are you so upset and so sad because of what is happening to you? When you saw the brook and began to drink from it, weren't you filled with joy that you had found such pure water? You drank and couldn't drink your fill, but now, after you have seen that the water is flowing out of a dog's dirty mouth, you say that you have been contaminated? Even though the dog is dead and unclean, don't be upset, because the whole world drinks the water that you drank, even though it flows out of a dirty dog's mouth, because the water itself doesn't belong to the dog—it is a gift of God, this water comes from God.*

And likewise your confessor: the sins that you confessed to him are forgiven you; the forgiveness of sins is not his gift, it is a gift of God to man. The Most-Holy Spirit grants the remission of sins to a person who thoroughly and sincerely confesses his sins and weaknesses."

The Lord God Jesus Christ Himself said to His Holy Apostles and disciples, ***Receive ye the Holy Spirit: Whose soever sins ye remit, they are remitted unto them; and whose soever sins ye retain, they are retained*** (John 20:22-23). God grants this power to people in the Sacrament of the Priesthood, but only to those who have been canonically ordained and have a blessing to hear confessions and forgive sins. The Holy Apostles passed this power down to the first bishops and their successors, those who, in turn, were lawfully ordained priests and confessors. Inasmuch as priests celebrate the Holy Sacraments, their rank is far higher even than the rank of Tsar. The priestly rank is higher than

any worldly rank, because, no matter in what worldly rank a man is, nevertheless he has recourse to a priest for the remission of sins. This establishment is of Christ Himself and the tradition of the Holy Orthodox Church — there is no other way in the Church.

“You only saw how he sins, but you cannot see his repentance”

And the Angel said to him, *“Go to your confessor, whom you saw sinning, and do a prostration to him and ask him forgiveness for judging him. As regards his personal sins, God Himself tries his conscience and He Himself will hold him responsible. Thus, you only saw how he sins, but you cannot see either his repentance or how ardently he repented. So with you, instead of repentance is added the sin of judgement, while he, if he repents, can bring to God worthy fruits of repentance. And so, remember, don’t judge anyone.”*

After the Angel had said this, he became invisible. This Christian, went back to his confessor as the Angel had told him to do, did a prostration and told him what he had seen and heard from the Angel of the Lord. His confessor began to weep bitterly and groan as soon as he had heard what the Angel had said, regretting his sin, and asking forgiveness from the All-Merciful, Compassionate and All-Good God, having a firm intention to correct himself from this time on and to make amends for his deed, unto the glory of God and unto the salvation of his soul.

After my spiritual guide, Fr. Nikodemos, had told me about this instructive incident, he continued further, with love: *“There it is, my brother Haralampos (this was in 1934, before my tonsure)—we don’t have any right to judge and scrutinize other people’s sins and actions. As the Apostle Paul says, **Who art thou that judgest another man’s servant? to his own master he standeth or falleth** (Rom. 14:4). How much less do we have the right to judge priests and spiritual guides, those whom the Lord*

tries far more seriously, and whom the devil tempts with sophisticated slyness and mastery. The Lord, addressing absolutely everyone, says, **Judge not that ye be not judged, for with what judgment ye judge, ye shall be judged** (Mat. 7:1-2). We are commanded to forgive our close ones their mistakes and shortcomings, to repent of our own personal sins, and to judge and punish only ourselves. If we want to be saved, let us forgive our brother according to the Gospel commandment: **For if ye forgive men their trespasses, your heavenly Father will also forgive you...** (Mat. 6:14).

Yes, my brother, judging is a great sin, and we should not be occupied with others and we shouldn’t scrutinize the sins and transgressions of other people! We receive spiritual benefit only when, seeing or hearing something indecent, we forgive our brothers with love and try to help them, praying for them.